

Tulevaisuuden Unelmat Ja Luokkataistelu

NE työläiset, jotka täällä Amerikassa ovat ajan virran matkassa kulkeneet noin parisenkaan kymmentä vuotta, voivat kertoilla mitä eriskummallisempia juttuja niistä edesottamisista, joidenka alaisiksi he ovat joutuneet missäkin seurassa, osastossa, yhdistyksessä ja järjestössä. Kunkin aikakauden seuraelämä on tarjonnut—tahi on ainakin koettanut tarjota—aikakaudellaan parempaa kun edeltäjänsä. Kirkon oppi tarjosi ensin vapautta, iloa ja rauhaa haudantakaisessa elämässä. Raittiusliike jo lähensi elämämme hyvyiksi tänne maankamaralle ja sosialistinen liike se tempasi jo koko taivaan tarhoineen tänne keskuuteemme.

AINA olemme olleet matkassa, olemme ensin laulaneet "Kurita tääll' säästä siell'". Tuo kun on alkanut korvissamme kuulumaan kovin jokapäiväiseltä, olemme opetelleet uutta, ja taasen uutta — kunnes olemme kyllästyneet kokonaan tuohon vanhaan uskontoon — olemme aina matkan varrella kasanneet yhä uusia ja uusia rekryyttejä joukkoomme, ja niitä olemme aina saaneet. Olemme heille saarnanneet kirkollisia oppeja, tietysti omalla tavallamme, mutta hyvin tulla nuotilla. Silloin kun se sosialistinen yhteiskunta tulee, niin kyllä sitä silloin juttuun tullaan, ei tarvitse muuta, kun puhumme tovereillemme tuosta tulevasta ihanneyhteiskunnastamme, haemme jokainen kansalaispaperit ja vaalipäivänä muistamme pudottaa äänestyslippumme oikean ehdokkaamme — toverin — puolesta, niin virastot ja lainkäyttö tulevat käsiimme niinkuin itsellään, ja jo syntyi taivas! Kärsikäämme vaan nyt, kyllä se vallankumous tulee tuota pikaa ja silloin omistavan luokan herraspäivät ovat luetut, silloin saavat he maistaa samasta kärsimyksen kalikista, mitä me olemme nyt pakoitetut kallistamaan. Näin me olemme heille opettaneet, ja välillä olemme veisata lurauttaneet sen taivaan ihanuudesta, joka edessämme hämmöittää. Siellä ei ole puutetta, ei kurjuutta, odottakaamme vaan sitä! — Tuo aatos meitä on lämmittänyt ja innostanut — onhan edessämme taivas — etäällä hämmöittävä tulevaisuuden ihannemaa! Taistelulla me sen voitaramme — luokkataistelulla — ! Olemme huutaneet: Työläiset! Tulkaa vallankumouksellisen veripunaisen lipun juurelle, seuratkaa sitä! — ja ihmiset ovat tulleet ja seuranneet. Me olemme kasanneet joukkoomme, järjestäneet taistelua varten, olemme leirittäneet heidät jonnekin tuonne

metsän siimekseen, mahdollisen etäälle vihollistamme — ja taas olemme menneet pestaamaan uusia rekryyttejä.

En ole sanonut tätä, että tämä kaikki olisi turhaa, aivan kuollutta työtä, — ei suinkaan — mutta tuota tulevaisuuden ihannemaa odotellessa meidän tulee nälkä, ja useammalla jo onkin nälkä.

Tuo, tuonne metsänsiimekseen leiriytynyt joukko haluaa myöskin jotakin, sillä siltä puuttuu muonavarvoja. Me olemme kyllä sille syöttäneet vahvat annokset historian materialistista käsitystä. Marxin talousoppia, luokkarajain selvitystä, sekä porvarillisen maailman viheljäisyyttä. Olemme ajaneet heidän kitaansa kaikki mahdolliset ja mahdollomatkin näyt ja ilmiöt kapakka- ja porttomaailmasta. Olemme väliin kutkuttaneet heidän makuhermojaan meidän maailmamme ihanuuksilla ja kaikilla mukavuuksilla, jotenka heidän silmät, korvat ja koko mielikuvitus ovat saaneet tarpeensa, — mutta mitenkä on käynyt vatsapareille — vatsaraukka on jäänyt kaikesta antamattamme annoksesta osattomaksi, ja se alkaa itsekohtaltaan nousemaan kapinaan.

Muonavarvoja haluttaisiin, vaan niitä ei ole joukoilla, enempi kuin meilläkään, ne ovat kaikki vihollisemme puolella. Nälkä käypi yhä uhkaavamaksi, ja koska ruokavarvoja ei ole, niin niitä on otettava sieltä missä niitä on — sehän on yleinen sääntö sodassa. — Me työläiset olemme siitä eriskummallisia ihmisiä, että me "ajattelemme suolillamme," teemme useimmassa tapauksessa mitä tuo vatsamme käskee. Jos vatsa ja suolisto on löysä on pääkin tyhjä, ja jos tuo vatsan tyhjiys jatkuu pitemmälle, tuottaa se epätoivoa päin täyteen, ja jos tämä tila saapi jatkua on tä-

mä henkilö mennyttä miestä. Ajatusten terveellisyys siis riippuu, onko vatsa osapuulleenkaan saanut sille kuuluvan osansa. — Mutta eri olosuhteissa elävillä, eri aloilla toimivilla ihmisillä on kullakin erilainen vatsa. Tietämätöin, kokematoim salomaan lapsi, jota ainainen nälkäkuolema on kintereillä uhkaamassa, jos hän saapi vatsansa tavallisesta ruuasta täyteen, jos hän saapi aina tarpeeksi syödä, on jotenkin varma, että hänen päänsä on tyhjä, sillä hän on saavuttanut ihanteensa — täyden vatsan. Mutta ihminen, joka on elänyt maailmassa, on siihen tutustunut ja saanut tietoja, on tullut tuntemaan yhdellä eli toisella tavalla, että maailmassa löytyy paljon mukavuuksia, niin hänen vatsansa vaatimukset ovat jo paljon isommat — laajemmat. Tuollainen ruoka-annos ei enään häntä tyydytä, hänen vaatimuksensa tähtäävät paljon pitemmälle, hän haluaa saada kunnollisen asunnon, hyvää lukemista, näytöstilaisuuksia. automobillin j. n. e. Ja kuta korkeammalle hän on kehittynyt, sitä isommat ovat hänen vaatimuksensa. Sellainen yksinkertainen ravinto, josta tuo salomaan lapsi sai tyydytyksensä, ei ole kehittyneelle ihmiselle kuin epätoivon synnyttäjä, sillä hänen vatsansa vaatii enemmän jo, pitääkseen edes ajatuksensa terveenä.

Tuo joukko, jonka me kasasimme taistelulinjallemme, jonka me johdatimme tuonne metsänsiimekseen, ja jollekka opetimme Erfartin ohjelmat ja Kommunistisen manifestin kannesta kanteen, se joukko on olemukseltaan sekalaista, siinä on sekä salomaan lapsia, että kaupunkilaisproletaareista tulleita työläisiä, siis ei ole ihme, joskin heidän vatsansa vaatimuksetkin ovat erilaisia. Toiset tyytyvät politiikan ihannesoppaan, odotellen yhä tuota etäällä häämöittävää tulevaisuuden ihannemaata, kasaavat yhä uusia rekryyttejä ja opettavat heille jo lapsesta pitäen nuo ihanteelliset oppimansa ajatukset vallankumouksellisesta — luokkataistelusta — luokkataistelusta, jossa työväenluokka tulisi otamaan valtioiden virastot, tuotantolaitokset, niiden omistusoikeuden itselleen ja hallitseisi kollektiivisen tuotannon ja jaon periaatteita silmällä pitäen. Tämä luokkataistelu tapahtuisi heidän ajatuksensa mukaan rauhallisesti — ilman uhreja ja uhrauksia vaatimatta. Valtiokoneiston valtauksella, äänestyslippua käyttäen, hyviä miehiä — tovereita — virkoihin äänestäen — näin sievää ja rauhallista tietä aikovat nämä

rauhaa rakastavat salomaan lapset kulkea kohti sitä ihannoimaansa ihanneyhteiskuntaa — työntasavaltaa (!)

Toinen, varsinainen proletaarijoukko, joka on elämänsä varrella nähnyt tuulta jos tyyntäkin, kulkenut monien pettymysten ja kärsimysten lävitse ja on tällä taipaleellaan hukuttanut nuo utukuva-ihanteensa unholan maille, sillä sille joukolle, jollekka elämä on todellista taistelua, jonka elämänneste tippuu joka päivä hikenä ja verenä liikevoiton alttarille jonka henkinen sekä fyysillinen elämä jauhetaan keltaiseksi metalliksi — kullaksi — mitä merkitsee heille pelkät ihanteet. Sen sijaan, että he näkisivät pilventakaisen utukuvan työläisten tuhatvuotisesta valtakunnasta, näkevät vain verisen, uhreja vaativan luokkataistelun — taistelun työn ja pääoman välillä, taistelun leivästä ja taistelun olemassa olosta, taistelun, jota ei käydä vain vaalilipun avulla äänestysurnalla, vaan jota käydään kaikkialla teollisuudessa, maalla, merellä, maanalla, jopa ilmassa ja vesien sisälläkin — kaikkialla missä työväenluokan jäsenet työskentelevät ja luovat yliarvoa loiseläjäin pohjattomiin pusseihin. Siellä, siellä teollisuudessa tapahtuu työmme tulosten riistäntä, siis sinne tähdätkäämme myöskin taistelumme, siellä herätkäämme osatoverimme tuntemaan se sorsonalainen asemamme missä me kaikki olemme, ja silloin kun yhdessä nousemme kaikkialla, herpaannuttamalla teollisen maailman, silloin voipi työväenluokka vasta toivoa elämälleen parempaa luokkana, sillä luokkana kun nousemme, niin me myöskin luokkana voitamme, se ehkä vaatii meiltä työtä, uhrauksia, ja uhreja, vaan ilman taistelua ja uhrauksia emme voi saavuttaa mitään. Muinaisten historiain lehdet ovat kirjoitetut taistelevain työläisten verellä, olisiko meillä minkäänlaisia mahdollisuuksia toivoa välttyä uhrauksilta, aikana, jolloin kahdennenkymmenennen vuosisadan trustitutunut pääoma kahlehtii työläisensä metallisen koneen äärcen, pakoittaa sen kilpailemaan koneen kanssa nopeudessa ja siten imien työväenluokan elämää liikevoittoina, kullaan muodossa, painaen koko työväenluokan rautakoronsa alle. — Taistelun, ainoastaan hurjan, pelkäämättömän luokkataistelun kautta saavuttaa työväenluokka voiton hedelmiä, ja pääsee työnsä tulosten määrääjäksi, muuta toivoa meillä ei ole.

E. S-mi